

*Visos
Alisos
Hart*

HOLLY RINGLAND

gėlės

baltos lankos

Holly Ringland

Visos
Alisos Hart gėlės

romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Aurylaitė

baltos lankos

1

Juodoji ugnies orchidėja

Reikšmė: **troškimas užvaldyti**

Pyrorchis nigricans | Vakarų Australija

Kad pražydėtų, reikalinga ugnis. Dygsta iš svogūnėlių, šie gali ilgai vegetuoti. Blyškūs žiedlapiai išraižyti ryškiais, tamsiai raudonais ar avietiniais dryžiais. Nužydėję žiedai pajuosta it nusvilinti.

Lentomis apkaltame name pačioje siauro keliuko pabaigoje prie savo rašomojo stalo sėdėjo devynmetė Alisa Hart ir svajotojo, kaip padegtu savo tėtį.

Priešais ją, ant stalo, kurį iš eukaliptų lentų sumeistravo tėtis, gulėjo atversta iš bibliotekos pasiskolinata knyga. Joje buvo aprašyti įvairiausių pasaulio šalių mitai apie ugnį. Nuo Ramiojo vandenyno pūtė jūros druska dvelkiantis šiaurės rytys, bet Alisa uodė žemę, dūmus ir degančias plunksnas. Pusbalsiu šnibždėdama skaitė:

Paukštis feniksas yra į ugnį tam, kad būtų prarytas liepsnos, kad virstų pelenais ir prisikeltų atsinaujinęs, apsivalęs ir atsikūręs iš naujo – toks pats, bet kartu ir visiškai kitoks.

Alisa pakėlė pirštą virš paukštį feniksą vaizduojančios iliustracijos – švytinčios plunksnos sidabro baltumo, sparnai ištiesti, galva atkraginta, it giedotų. Ji skubriai atitraukė ranką, tarsi raudoni liepsnų liežuviai būtų galėję ir ją nudeginti. Vėjo gūsis

pro langą pūstelėjo jūržolių kvapą; vėjo varpeliai motinos sode perspėjo: vėjas stiprėja.

Alisa pasilenkė per stalą ir uždarė langą, paliko tik siaurą plyšelį. Knygą pastūmė į šalį, bet siekdama lėkštės su skrebučiais, kuriuos susitepė prieš geras porą valandų, vėl žvilgtelėjo į iliustraciją. Atsikando sviestu apteptos atvėsusios duonos ir susimąščiusi kramtė. O jeigu ugnis prarytų jos tėtį? Ir visos jame tūnančios pabaisos virstų pelenais, o tėtis apsivalytų ugnyje ir prisikeltų, atvirtęs tikruoju savimi – tuo, kuris šypsodavosi, kuris sumeistravo jai stalą, kad ji galėtų rašyti savo istorijas.

Alisa užsimerkė ir įsivaizdavo, kad netoliese grėsmingai ošiantis vandenynas iš tiesų yra riaumojanti liepsnų jūra. Ar pajėgtų įstumti į ją tėtį, kad liepsnos pasiglemžtų jį kaip knygoje aprašytą paukštį feniksą? O paskui jis išnirtų iš ugnies, papurtytų galvą, it pabudęs iš blogo sapno, ir ištiestų jai rankas. Galbūt ištartų: „Labas, zuiki.“ O gal tik švilptelėtų, susikišęs rankas į kišenes, ir vien akimis nusišypsotų. Ir galbūt Alisa daugiau niekuomet nebeišvystų, kaip jo mėlynos akys pajuosta iš įtūžio, kaip išblykšta veidas, kaip lūpų kampučiuose susikaupia seilės it baltos putos. Galėtų ramiai stebėti, iš kur papūs vėjas, rinktis bibliotekoje knygas ir parimusi prie savo stalo rašyti. Jeigu tėtis liepsnose atgimtų iš naujo, kiekvienas jo prisilietimas prie nėsčio Alisos mamos kūno būtų švelnus, Alisą liečiančios rankos būtų mylinčios ir rūpestingos. O gimusį kūdikį tėtis meiliai sūpuotų ir Alisai nebereikėtų bemiegėmis akimis sukti galvos, kaip apsaugoti šeimą.

Ji užvertė knygą. Stiprus dunkstelėjimas nuvilnijo per stalą, siekiantį nuo sienos iki sienos. Priešais stalą buvo du dideli langai, žvelgiantys į sodą, pilną kelių rūšių paparčių – nuo laumiaplaukių adiantų iki plačragių – ir dar visokių kitokių

augalų: kai kurie priminė drugelio sparnus, kiti – kengūros le-
tenėles ar geltonų siūlų kamuoliukus. Sode kasdien triūsavo
mama, iki subloguodavo. Ir šįryt kaip paprastai sodino naujus
daigus, paskui staiga susilenkė dvilinka ir suklupo prie krūmo.
Alisa sėdėjo prie savo stalo ir skaitė; išgirdusi mamą žiauk-
čiojant, išsiropštė per langą, šlumštelėjo tiesiai ant paparčių
ir nežinodama, kuo dar galėtų padėti, tvirtai suspaudė mamai
ranką.

– Viskas gerai... – Mama sukosėjo ir prieš paleisdama
spustelėjo Alisai rankutę. – Tik rytinis pykinimas, nesirūpink,
zuikeli.

Atlošė galvą, kad įkvėptų oro, šviesūs plaukai nuslydo
nuo veido ir už ausies atidengė šviežią sumušimą, patinusį ir
purpurinį, it jūra tekant saulei. Alisa nespėjo nusukti akių.

– Oi, čia nieko tokio, zuikeli... – mama sutriko, nerangiai
stodamasi ant kojų, – paslydau virtuvėj. Kartais jaučiuosi kaip
apkvaitysi. Čia dėl kūdikio.

Ji uždėjo ranką sau ant pilvo, kita nusibraukė nuo sukne-
lės žemes. Alisa stebeilijo į sumindytus augalus.

Netrukus mama ir tėtis išvažiavo. Alisa stovėjo prie lau-
kųjų durų, kol tėčio pikapo sukelti dulkių kamuoliai išnyko ry-
to mėlynėje. Jie vyko į miestą – įprastinė gydytojo apžiūra, dėl
kūdikio; kad ir koks didelis buvo tėčio pikapas, jame buvo tik
dvi sėdimosios vietos. „Būk gera mergaitė, brangute“, – pris-
akė mama ir lūpomis brūkštelėjo Alisai per skruostą. Ji kvepėjo
jazminais. Ir baime.

Alisa paėmė dar vieną skrebutį, atsikando ir pradėjo kuis-
tis knygų krepšyje. Buvo žadėjusi mamai ruošti ketvirtosios
klasės egzaminui, bet testo pavyzdys, kurį paštu atsiuntė iš mo-
kyklos, kol kas gulėjo ant stalo net neatplėštas. Išmeškeriojusi

iš krepšio knygą, Alisa perskaitė jos pavadinimą ir išsižijo iš nuostabos. Egzaminas buvo akimoju pamirštas.

Prieblandoje, mat artėjo audra, reljefinis *Ugnies įvado pradedantiesiems* viršelis atrodė kaip gyvas. Visais aukso atspalviais žaižaravo gaisro liepsnos. Alisai kažkas suspurdėjo pilve, nugara nubėgo šiurpas, sudrėko delnai. Ji pirštais atsargiai palietė viršelio kampą ir išgirdo, kaip, tarytum prišaukti įtemptų it styga jos nervų, sudzingsėjo Tobio antkaklio pakabučiai. Į koją bakstelėjo šalta drėgna nosis. Alisai palengvėjo, ji nusišypsojo, o Tobis mandagiai atsitūpė šalia. Ji ištiesė jam skrebutį, šuo atsargiai sukando ir godžiai prarijo. Jai per koją nutekėjo seilių srovelė.

– Fui, Tobi! – Alisa nusijuokė, taršydama šuns gaurus.

Paskui pakėlė pirštą ir lėtai pakraipė jam prieš nosį. Atsakydamas Tobis pamosavo uodega į taktą. Tada pakėlė koją ir uždėjo leteną jai ant kojos. Tobis buvo tėčio dovana ir artimiausias jos draugas. Kai dar buvo mažas šunytis, vis krimstelėdavo po stalą tėčiui į koją, tad kartą nuskriejo per visą kambarį ir atsitrenkė tiesiai į skalbimo mašinos kampą. Tėtis uždraudė vežti šunį pas veterinarą ir Tobis liko kurčias. Supratusi, kad šuo negirdi, Alisa sukūrė slaptą ženklų kalbą, kurią suprato tik juodu. Dabar ji dar kartą pakraipė nykščiu jam prieš nosį sakydama, kad jis geras šuo. Tobis puolė laižyti jai veidą ir visą apseilėjo. Alisa juokdamasi šluostėsi skruostus, o Tobis apsuko aplink ją kelis ratus ir plumptelėjo prie kojų. Seniai užaugęs, dabar panėšėjo į pilkaakį vilką, o ne aviganį. Alisa sukišo basus kojų pirštus į jo ilgus ir tankius gaurus. Pažėdusi Tobio draugijos, atsivertė *Ugnies įvadą pradedantiesiems* ir akimirksniu paniro į pačią pirmą istoriją.

Tolimuose kraštuose, pavyzdžiui, dabartinės Vokietijos ar Danijos teritorijose, žmonės ugnį naudodavo, kad išdegin-tų, kas sena, ir atlaisvintų vietas tam, kas nauja, ir taip pažymėtų naujo ciklo pradžią – naujo metų laiko, mirties, gyvenimo ar meilės. Kai kur netgi surėsdavo didžiulius lau-žus iš karklų ar gervuogių šakelių, kurius uždegdavo svei-kindami naują pradžią – ir mėgindami prišaukti sėkmę, o gal ir stebuklus.

Alisa atsilošė kėdėje. Jai degė ir ašarojo akys. Ji uždėjo rankas ant knygos – ant nuotraukos, vaizduojančios iš karklų vytelių nupintą ir padegtą žmogaus figūrą. Kažin, kokį stebuklą prišauktų Alisos sukeltas gaisras? Visų pirma, namuose nutiltų dūžtančių ir lūžtančių daiktų garsai. Išsisklaidytų gaižus baimės dvokas. Alisa galėtų dirbuotis savo darželyje nesibaimindama, kad paėmė ne tą kauptuką. Galbūt galiausiai išmoktų važiuoti dviračiu, nepajutusi, kaip plaukų šaknys atsiplėšia nuo skalpo, neišvydusi tamsios plaukų sruogos įtūžusio, kad jai nepavyksta išlaikyti pusiausvyros, tėčio kumštyje. Šešėlius ir debesis galėtų stebėti danguje, o ne slenkančius tėčiui veidu ir perspėjančius, kad šįkart jis – pabaisa, o ne žmogus, sumeistravęs jai rašomąjį stalą.

Tai nutiko po to, kai jis įstūmė Alisą į vandenį ir paliko vieną kepurėtis į krantą. Tą naktį tėtis užsidarė savo medinėje pašiūrėje ir pasirodė tik po dviejų dienų. O kai galų gale pasirodė, užsimetęs ant pečių sunkiai vilko gerokai už save didesnę stačiakampį stalviršį. Sumeistravo iš šviesių dėmėtųjų eukaliptų lentų, kurių buvo prikaupęs ketindamas statyti naują daigyklą Alisos mamai. Kol tėtis tvirtino stalviršį prie

sienos po langais, Alisa mindžikavo kampe. Kambaryje svaičiai kvepėjo šviežia mediena, alyva ir laku. Tėtis jai parodė, kaip atsiverčia varinėmis sąvaromis pritvirtintas dangtis, po kuriuo slypėjo nedidelė ertmė susidėti popieriui, pieštukams ir knygoms. Jis netgi nuobliavo ploną eukalipto šakelę ir padarė iš jos rankeną, kad dangtis laikytųsi atverstas ir Alisa galėtų abiem rankomis kuistis savo slėptuvėje.

– Kai kitą kartą važiuosiu į miestą, parvešiu tau pieštukų ir rašiklių. Kiek tik panorėsi, zuiki.

Alisa rankomis apsivijo jam kaklą. Jis kvepėjo miulu „Cussons“, prakaitu ir terpentinu.

– Mano žvirbliukas. – Skruostą jai badė jo barzdos šeriai.

Alisai ant liežuvio sukosi žodžiai, saldūs it medus: „Žinot, kad tu vis dar čia. Prašau, pasilik. Neleisk, kad pasikeistų vėjas.“ Bet pavyko ištarti tik tiek:

– Ačiū.

Akys vėl nuslydo knygos puslapiu.

Ugnis įsiplieskia, kai įvyksta reakcija, kuriai reikalinga trintis, degalai ir deguonis. Optimaliai liepsnai reikia šių optimalių sąlygų.

Ji pakėlė galvą, pro langą žvilgtelėjo į sodą. Nematoma vėjo jėga lankstė ir lamdė paparčių lapus, siūbavo ant kabliukų sukabintus vazonus, staugė pro siaurą praviro lango plyšį. Alisa giliai kvėpė gaivų orą. *Ugnis įsiplieskia, kai įvyksta reakcija, kuriai reikalinga trintis, degalai ir deguonis.* Spoksodama į savo mamos sodo žalumą, ji jau žinojo, ką reikia daryti.

Iš rytų atslinko sausa vėjo audra ir dangus apsitraukė tamsiomis debesų užuolaidomis. Užvertusi knygą, Alisa nuėjo prie užpakalinių durų, apsivilko ploną striukelę. Iš paskos atžingsniavo Tobis. Ji sukio pirštus į šuns gaurus, jis suinkštė ir įbedė snukį jai į pilvą. Ausys priplotos. Lauke vėjas plėšė Alisos mamos baltųjų rožių žiedlapius ir barstė juos po visą kiemą – jie priminė krintančias žvaigždes. Tolumoje, pačiame jų sklypo pakraštyje, it tamsus šešėlis dunksojo užrakinta jos tėčio pašiūrė. Alisa patapšnojo per striukės kišenes, užčiuopė raktą. Minutėlę pastovėjo, kaupdama drąsą. Paskui atidarė duris ir drauge su Tobiu išbėgo į vėją.

Nors jai buvo griežtai uždrausta eiti vidun, niekas netrukdė Alisai įsivaizduoti, kas galėtų būti paslėpta toje pašiūrėje. Dažniausiai tėtis joje pradingdavo po to, kai padarydavo ką nors baisaus. Tačiau iš jos išėjęs visuomet būdavo geras. Alisa nutarė, kad toje pašiūrėje slypi kažkokios stebuklingos galios – gal paslėptas koks užkerėtas veidrodis ar verpimo ratelis. Kartą, kai buvo mažesnė, įsidrąsino paklausti tėčio, kas gi ten, viduje. Jis neatsakė, bet po to, kai sumeistravo jai stalą, Alisa suprato. Iš bibliotekos pasiskolintose knygose buvo skaičiusi apie alchemiją; žinojo ir pasaką apie nykštuką Ražinį, kuris padėjo malūnininko dukrai iš šiaudų suverpti aukso siūlus. Alisos tėčio pašiūrė irgi buvo tokia vieta, kur šis iš šiaudų verpdavo auksą.

Bėgant per lauką, padai ir plaučiai degė degė. Tobis lojo užvertęs galvą į dangų, kol tvoskė sausas žaibo blyksnis ir jis paspaudė uodegą. Pasiekusi pašiūrės duris, Alisa išsiėmė iš kišenės

raktą ir įkišo į kabančią spyną. Ši nenorėjo pasiduoti. Vėjas gelė jai veidą ir baudėsi pargriauti, išsilaikyti padėjo tik jai prie kojų prisispaudusio Tobio šiluma. Pamėgino dar kartą. Raktas įsirežė į delną, bet pasukti nesisekė. Akis Alisai aptemdė panika. Ji žengė porą žingsnių ataturpsta, pasitrynė akis, nusibraukė nuo veido plaukus. Paskui pabandė dar kartą. Šįsyk raktas pasisuko taip lengvai, it spyna būtų buvusi neseniai sutepta. Alisa nuėmė spyną, paspaudė rankeną ir įsmuko vidun, Tobis neatsiliko nė per žingsnį. Jiems už nugarų vėjas garsiai užtrenkė duris.

Belangės pašiūrės viduje buvo tamsu nors į akį durk. Sukaukė Tobis. Alisa ištiesė ranką, kad jį nuramintų. Lauke šaliai švilpė vėjas, o jos širdis daužėsi taip smarkiai, kad užgožė beveik visus kitus garsus. Tik tarškėjo ant stogo byrančios netoliese augančio ugniamedžio ankštys, it kažkas šoktų apsiavęs skardinėmis kurpaitėmis.

Pašiūrėje tvyrojo aitrus žibalo kvapas. Alisa grabinėjo aplinkui, kol pirštai užčiuopė ant darbatalio stovinčią lempą. Atpažino jos formą – panašią namie turėjo mama. Greta gulėjo degtukų dėžutė. Ausyse nuaidėjo piktas balsas. *Tau čia ne vieta. Tau čia ne vieta.* Alisai pakirto kojas, bet ji vis tiek atidarė degtukų dėžutę. Pirštais užčiuopusi sieros galiuką, brūkštelėjo per grublėtą dėžutės kraštą. Blykstelėjo liepsnelė, pasklido sieros kvapas. Alisa prikišo degtuką prie žibalinės lempos dangčio ir vėl užsuko stiklinį lempos gaubtą ant pagrindo. Šviesa užliejo tėčio darbatalį. Tiesiai priešais ją atitrauktas žiojėjo nedidelis stalčiukas. Alisa drebančiu pirštu jį ištraukė. Viduje gulėjo nuotrauka ir dar kažkas – buvo sunku įžiūrėti. Paėmė nuotrauką. Kraštai buvo apdriskę ir pageltę, bet atvaizdas vis dar ryškus: didžiulis, prašmatnus vijokliais apaugęs senas namas. Alisa vėl įkišo ranką į stalčių. Pirštai užčiuopė kažką

švelnaus. Ji išėmė radinį ir pakėlė prieš šviesą – tai buvo juodu plaukų sruoga, perrišta išblukusiu kaspinu.

Nuo galingo vėjo gūsio sudundėjo pašiūrės durys. Alisa paskubom įmetė sruogą ir nuotrauką atgal į stalčių ir atsigręžė. Prie durų nieko nebuvo. Tik vėjas. Jos širdis jau buvo benurimstanti, bet Tobis pritūpė ir vėl sukaukė. Visa drebėdama, Alisa pakėlė lempą ir apšvietė likusią tėvo pašiūrės dalį. Jai atvipo žandikaulis, pakirto kojas.

Visur aplinkui stovėjo dešimtys medinių skulptūrėlių, nuo visai miniatiūrinių iki viso ūgio. Visose buvo įamžintos dvi tos pačios figūros. Viena – vyresnės moters, pavaizduotos įvairiomis pozomis: štai ji uosto eukalipto lapą, štai apžiūrinėja kažkokį krūmą, štai guli ant nugaros, sulenkta per alkūnę ranka prisidengusi akis, o kita rodo aukštyn, štai laiko pakėlusį sijoną sterblę, pilną Alisai nematytų gėlių. Kitos skulptūros vaizdavo mergaitę – skaitančią knygą, rašančią prie stalo, pučiančią pienės pūkus. Atpažinus tėvo drožiniuose save, Alisai ėmė mausti galvą.

Daugybė tos moters ir mergaitės skulptūrų užėmė kone visą pašiūrę iki pat darbastalio. Alisa keletą kartų lėtai ir giliai įkvėpė, klausydama savo širdies plakimo. „Aš – čia, – kartojo širdis. – Aš – čia.“ Jeigu ugnis – tai kerai, galintys paversti vieną daiktą kitu, tokią pat galią turėtų turėti ir žodžiai. Buvo skaičiusi pakankamai, kad suprastų, kokią stebuklingą galią gali turėti žodžiai, ypač kartojami. Ištark ką nors pakankamai daug kartų, ir išsipildys. Ji susitelkė ties savo širdies tariamu užkeikimu:

Aš – čia.

Aš – čia.

Aš – čia.

Paskui lėtai apsuko kelis ratus, apžiūrinėdama medines figūras. Prisiminė kartą skaičiusi apie piktą karalių, kuris savo paties karalystėje turėjo tiek daug priešų, kad saugodamasis apsupo save armija kareivių, nulipdytų iš molio, iškaltų iš akmens, – tik kad molis nėra kūnas, o akmuo neturi nei kraujo, nei širdies. Galiausiai žmonės, kurių jis taip bijojo, panaudojo tais kareiviais ir sutraiškė jais karalių, kol šis miegojo. Prisiminus anksčiau skaitytus žodžius, Alisai nugara nuėjo pagaugais. *Ugnis išiplieskia, kai įvyksta reakcija, kuriai reikalinga trintis, degalai ir deguonis.*

– Eikš, Tobi, – paskubom ištarė siekdama vienos medinės figūros, paskui kitos.

Atkartodama vienos skulptūrėlės pozą, panaudojo savo marškinėlius kaip sterblę ir susižėrė visas mažiausias figūrėles, kokias tik galėjo rasti. Tobis nerimo. Jos širdis, rodėsi, tuoj iššoks iš krūtinės. Pašiūrėje skulptūrėlių buvo tokia daugybė, kad pačių mažiausiųjų tėtis neturėtų pasigesti. Bus puiki medžiaga pasipraktikuoti kuriant ugnį.

Alisa niekuomet nepamirš tos dienos. Tai buvo diena, kuri negrįžtamai pakeitė jos gyvenimą, nors jai prireiks net dvidešimties metų, kad suvoktų: gyvenimą gyveni į priekį, bet supranti tik žvelgdamas atgal. Peizažą pamatai tik tada, kai atsi-trauki nuo jo tolėliau.

Sukdamas į keliuką, vedantį prie namo, Alisos tėvas tylomis spaudė vairą. Žmonai veide ryškėjo mėlynės, ji glostė jas kaire ranka. Dešine laikė pilvą, o pati sėdėjo prisispaudusi prie keleivio durelių. Bet jis savo akimis regėjo, kaip ji palietė

gydytojui ranką. Matė gydytojo žvilgsnį. *Matė* jį. Alisos tėvo dešinės akies vokas sutrūkčiojo. Po echoskopijos žmona jautėsi kiek apkvaitusi – jis nenorėjo pakeliui sustoti papusryčiauti, bijojo pavėluoti pas gydytoją. Sėsdamasi ant gulto, ji pamėgino atsiremti, kad pasijustų tvirčiau. Gydytojas jai padėjo.

Alisos tėvas pamankštino pirštus. Krumplius vis dar maudė. Žvilgtelėjo į žmoną, kuri sėdėjo susigūžusi, paskendusi savyje, it tarp jų būtų atsivėręs tarpeklis. Norėjo paliesti ją, paaiškinti, kad jai tereikia būti atidesnei, pasistengti jo neprovokuoti. Gal, jeigu prabiltų gėlių kalba, ji tikrai suprastų. Šakotoji saulašarė*: *mirsiu, jeigu mane paliksi*. Fuksija arlekinas**: *vaistai ir palengvėjimas*. Vestuvinis krūmas***: *pastovumas*. Bet jis jau daug metų vengė dovanoti jai gėlių – nuo pat tada, kai jiedu išvyko iš Tornfildo****.

Šiandien ji nė kiek jam nepadėjo. Turėjo prieš išvažiuojant rasti laiko ir paruošti ko nors užkąsti į kelionę – tuomet jai nebūtų apsvaigusi galva ir jam nebūtų reikėję stebėti, kaip ji negrabiai liečia gydytoją. Ji puikiai žino, kaip jam būna sunku, kai tenka važiuoti į miestą, kai gydytojai ir seselės be ceremonijų prie jo žmonos kiša rankas, čiupinėja, lenda į vidų. Nė viena gydytojo apžiūra per šį nėštumą – o ir kai ji laukėsi Alisos – nepraėjo be kokio nors incidento. Ar tikrai jo kaltė, kad ji niekuomet, nė sykio nepasistengė jo suprasti ir palaikyti?

– Mes namie, – pasakė užtraukdamas rankinį stabdį ir išjungdamas variklį.

* *Drosera binata* (lot.) (čia ir toliau – vert. past.).

** *Eremophila linearis* (lot.).

*** *Ricinocarpus pinifolius* (lot.).

**** Pažodžiui „dyglių laukas“: *thorn* – dyglis, *field* – laukas (angl.). Aliuzija į taip pat pavadintą dvarą Charlotte Brontė romane *Džeinė Eir*.

Žmona atitraukė nuo veido ranką ir sugriebė rankeną. Patraukė ir luktelėjo. Jis vėl plykstelėjo pykčiu. Negi ji nieko nepasakys? Atrakino dureles tikėdamasis, kad ji atsisuks ir dėkinga, o gal net atsiprašydama nusišypsos. Bet ji puolė pro duris it iš narvo sprunkantis viščiukas. Jis išsoko iš pikapo, pašaukė ją vardu, bet balsą akimirksniu nutildė audra. Mirkčiodamas nuo geliančio vėjo, nuskubėjo paskui žmoną, pasiryžęs viską jai paaiškinti. Bet, prisiartinus prie namo, kažkas patraukė jo akį.

Pašiūrės durys buvo atlapos. Ant velkės kabojo atrakinta spyna. Jis spėjo pamatyti, kaip tarpduryje šmėsteli raudona dukters striukelė.

Kai į marškinėlius daugiau nebetilpo nė viena figūrėlė, Alisa puolė iš pašiūrės į niūrią prietamą. Dangų sudrebino griaustinio trenksmas. Toks smarkus, kad Alisa išmetė nešulį ir prisipaudė prie pašiūrės durų. Tobis susigūžė, ant keteros pašiaušė gaurai. Ji ištiesė ranką, kad jį nuramintų, atsistojo, bet smogė dar vienas vėjo gūsis ir privertė grįžti atgal. Pamiršusi drožinius, Alisa pamojo Tobiui ir pasileido namo link. Jiedu buvo jau bepasiekiantys užpakalines duris, kai žaibo strėlė it skeveldra į sidabrinčius skutelius sudraskė debesis. Alisa sustingo. Nutviektą to balto blyksnio, išvydo jį. Tarpduryje stovėjo jos tėtis, nuleidęs rankas, bet sugniaužtais kumščiais. Net ir tokioje prietemoje ir per atstumą ji atpažino jo akyse susitvenkusią tamsą.

Alisa pasisuko ir nuskuodė palei namo sieną. Nebuvo tikra, ar tėtis ją pastebėjo. Bebėgant per žalią mamos papartyną,

šovė baidė mintis – žibalinė lempa tėčio pašiūrėje. Jo medinėje pašiūrėje. Pamiršo ją užgesinti.

Alisa užšoko ant palangės, užsikabarojo ant stalo, padėjo užsiropšti Tobiu. Jiedu įsitaisė vienas šalia kito, giliai alsuodami bandė atgauti kvapą. Tobis aplaižė jai veidą, Alisa išsiblaškusi patapšnojo jam per galvą. Ar tikrai atsiduoda dūmais? Kūnas nuėjo pagaugais. Ji nušoko nuo stalo, susirinko bibliotekos knygas, sugrūdo jas į krepšį ir paslėpė giliai spintoje. Nusimetė striukę, ją taip pat įmetė į spintą, tada uždarė langą. *Kažkas turbūt įsilaužė į tavo pašiūrę, tėti. Aš buvau namie, laukiau, kol parvažiuosit.*

Negirdėjo, kaip tėtis įėjo į kambarį. Nespėjo atšokti. Pasakutinis dalykas, kurį pamatė, buvo iltis iššiepęs Tobis paklaidusiomis iš baimės akimis. Užuodė žemės, dūmų ir degančių plunksnų kvapą. Pajuto, kaip skruostą nutvilkę geliantis karštis, paskui stoji tamsa.